

ГНѢВЪ БОЖИЙ

Хаджи Боне изпроводи госта си до стария турски мостъ на Искъра, стисна му сърдечно ръката и му пожела:

— На добъръ пътъ, Василе! Поздрави дѣда игумена отъ мене и му кажи, че презъ горнята недѣля ще го наобиколя.

Младиятъ мжжъ махна съ ръка и потъна въ тѣсния пътъ между обгорѣлитѣ отъ слънце стърнища.

Предъ него се издигаше синята снага на Мургащъ планина, въ чиято първа гънка се гущеше чисто бѣло манастирче. За тамъ бързаше гостътъ на хаджи Боне. Искаше да отпочине нѣколко часа и презъ нощта още да се спустне въ Орханийско поле.

Кжсиятъ есененъ день превали скоро. Слънцето залѣзе въ гънката между Витоша и Люлинъ. Последнитѣ му лжчи обагриха съ алено буковата

горичка предъ манастира. Още единъ завой и щѣше да се покаже низката черквица.

И тъкмо въ началото на завоя Василъ видѣ нѣколко крави. Караше ги младъ монахъ, окжсанъ, съ кози царвули и съ дебелъ кривакъ.

— Добра стига! — поздрави го Василъ.

— Далъ Богъ добро, пжтнице... Кжде тѣй по нашитѣ мѣста?

— Ходя нагоре-надолу... — предпазливо отвърна Василъ. — До манастира ще отида.

— Ехъ, лошо време си избралъ, приятелю! — отвърна монахътъ. — Отъ една недѣля манастирътъ е пѣленъ съ заптиета. Чакатъ нѣкакъвъ си бунтовникъ. А какви сж разбойници, да пази Господъ! Цѣлъ день лежатъ, ядатъ пилета и пиятъ ракия!